

Arrest

nr. 78 015 van 26 maart 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 2 december 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 februari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 maart 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende bij aangetekend schrijven van 27 juli 2011 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden.

1.2. Op 24 oktober 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker om tot een verblijf gemachtigd te worden onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De beslissing waarbij verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, die hem op 3 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 27.07.2011 bij onze diensten werd ingediend door:

*[S., K.] [R.R.: ...]
nationaliteit: India
[...]*

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden:

Artikel 9ter - § 3 3° - van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; het standaard medisch getuigschrift beantwoordt niet aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid.

Uit artikel 9ter §1, 4e lid en artikel 9ter §3, 3° volgt de verplichting, op straffe van onontvankelijkheid de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag mee te delen, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24.01.2011 tot wijziging van het KB van 17.05.2007. Het standaard medisch getuigschrift dd. 19/07/2011 toont geen enkele uitspraak omtrent de graad van ernst van de ziekte. Bovendien werd geen enkel ander medisch getuigschrift voorgelegd dat werd opgesteld conform het model van het standaard medisch getuigschrift. Bij gebrek aan één van de in art. 9ter §1, 4e lid vereiste medische elementen, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden.”

Dit is de eerste bestreden beslissing.

Het bevel om het grondgebied te verlaten, dat verzoeker ook op 3 november 2011 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig paspoort en/of geldig visum.”

Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste van verzoeker te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en het beroep tot nietigverklaring samen dienen te worden behandeld, aangezien het beroep tot nietigverklaring slechts korte debatten vereist. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Luidens artikel 39/78 iuncto 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift onder meer een uiteenzetting bevatten van *“de feiten en de middelen”*. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden verstaan: de voldoende duidelijke omschrijving van de overtre-

den rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad stelt vast dat verzoeker geen enkel middel ontwikkelt dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing en evenmin uiteenzet hoe een eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing enige invloed zou kunnen hebben op de regelmatigheid van de tweede bestreden beslissing die gegrond is op eigen feitelijke motieven en een afzonderlijke juridische basis heeft.

Bijgevolg is het beroep onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij licht zijn standpunt als volgt toe:

[...]

Dat uit artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet volgt, op straffe van onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet, dat de drie medische gegevens, m.n. de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, in de aanvraag dienen meegedeeld te worden, onder vorm van een standaard medisch getuigschrift zoals gepubliceerd in bijlage bij het KB van 24 januari 2011 tot wijziging van het KB van 17 mei 2007;

Aangezien verzoekende partij bij zijn regularisatieaanvraag d.d. 27 juli 2011 het vereiste medisch attest heeft gevoegd, opgesteld op 19 juli 2011 door Dr. [V. C.];

Dat dit medisch attest naast de omschrijving van de ziekte van verzoekende partij, volgende vermeldingen bevat onder punt D/:

“Toename van ernst en frequentie vd aanvallen. Risico op status epilepticus.”;

Dat deze bewoordingen duidelijk het woord ernst bevatten en ook de ernst van de ziekte van verzoekende partij beschrijven;

Dat er bijgevolg voldaan werd aan de vereiste of ontvankelijkheidsvoorwaarden, gesteld door artikel 9ter §1 van de Vreemdelingenwet;

Dat de wet (artikel 9ter §1, 4° lid) vereist dat het medisch getuigschrift de graad van ernst van de ziekte vermeldt, doch nergens wordt vereist dat dit enkel onder B/ van het medisch getuigschrift dient te gebeuren;

Dat het medisch getuigschrift in zijn geheel dient gelezen en geëvalueerd te worden;

Dat ook de bijlage waarnaar in het medisch getuigschrift wordt verwezen, als één geheel ermee dient te worden beschouwd;

Dat een medisch getuigschrift is opgesteld door een medicus en niet door een jurist, zodat vanuit dit oogpunt gelezen en geëvalueerd moet worden;

Dat verwerende partij in een formalistisch denkpatroon vervalst, hetgeen niet te rijmen valt met haar zorgvuldigheidsplicht als bestuur;

Terwijl uit het medisch standaard formulier op afdoende wijze verklaard wordt dat de ziekte waaraan verzoekende partij lijdt ernstig is;

Terwijl deze vaststelling wordt ondersteund door het toegevoegd schrijven met meer uitgebreide beschrijving van de ziekte van de behandelende dokter-specialist gericht aan de huisarts;

Dat verwerende partij bijgevolg niet ernstig kan voorhouden dat er geen enkele uitspraak wordt gedaan in het standaard medisch getuigschrift over de graad van ernst van de ziekte van verzoekende partij;

Dat de woorden “toename van ernst en frequentie” bij stopzetting van de behandeling (zie vraag D van het attest) een graad van ernst weergeeft;

Dat bijgevolg de materiële motiveringsplicht is geschonden;

Terwijl immers de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen de overheid verplichten in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110 071; RvS 21 juni 2004, nr. 132 710);

Terwijl onder de term afdoende dient verstaan te worden dat de motivering pertinent moet zijn alsook draagkrachtig oftewel dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen;

Terwijl de in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt;

Terwijl de gevatte Rechtsmacht wat deze motiveringsplicht betreft, in de uitoefening van zijn wettelijkheidstoezicht, bevoegd is om na te gaan of de overheid bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot verblijf is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct beoordeeld heeft en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvSt. 7 december 2001, nr. 101.624);

Terwijl de bestreden beslissing foutief gemotiveerd werd in die zin dat een voorwaarde werd toegevoegd aan de vooropgestelde vereisten;

Zodat het duidelijk is dat de bestreden beslissing een schending van de bepalingen van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen en het zorgvuldigheidsbeginsel in zich draagt;”

4.2. Verweerder repliceert in de nota met opmerkingen als volgt:

“Betreffende de vermeende schending van voormelde artikelen 2 en 3, die de formele motiveringsplicht betreffen, laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijkt geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Waar verzoeker klaarblijkelijk het tegenovergestelde aanneemt, is zijn toelichting niet afgestemd op de rechtsregels waarvan hij de schending opwerpt, zodat het middel in rechte faalt.

In casu is terdege aan de vereiste motiveringsplicht voldaan.

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel hem juridische grondslag als hem feitelijke grondslag zijn vermeld.

De overwegingen laten verzoeker immers toe om te achterhalen om welke redenen zijn aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter onontvankelijk wordt geacht, zodat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Het is dan ook slechts ten overvloede, en in zoverre de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een andere mening zou zijn toegedaan, dat de verwerende partij laat gelden dat de bestreden beslissing deugdelijk met motieven werd omkleed.

[...]

In casu werd de bestreden beslissing genomen om reden dat het medische getuigschrift van verzoeker de graad van ernst niet vermeldt.

Deze vaststelling kan niet ernstig worden betwist door de verzoekende partij.

Een eenvoudige lezing van het getuigschrift toont aan dat wel melding wordt gemaakt van de ziekte, doch nergens melding wordt gemaakt van haar graad van ernst.

Verzoekers beschouwingen dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan afgeleid worden uit de bijlage, kan niet ernstig worden aangenomen als zijnde de vermelding van de graad van ernst in de zin van art. 9ter van de Vreemdelingenwet.

In tegenstelling tot hetgeen verzoeker voorhoudt dient conform art. 9ter, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet het medisch getuigschrift uitdrukkelijk te vermelden welke de graad van ernst van de aandoening is.

Indien de graad van ernst niet wordt vermeld op het medisch getuigschrift verklaart de gemachtigde van de minister de aanvraag onontvankelijk in toepassing van art. 9ter §3 van de Vreemdelingenwet.

Terwijl de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cfr. R.v.St., nr. 101.624 van 7 december 2001).

“Voor zover verzoekers laten gelden dat het niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris toekomt zijn appreciatie te geven over de ernst van de aandoening, maar dat dit dient te gebeuren door een ambtenaar-geneesheer, wijst de Raad erop dat de verwerende partij in casu niet heeft getracht een medische beoordeling te geven, maar louter is nagegaan of aan de toepasselijke wettelijke bepalingen is voldaan. Door vast te stellen dat in het standaard medische getuigschrift van 21 april 2011 enkel de aandoeningen worden vermeld en de noodzakelijk geachte behandeling, maar niet de graad van ernst van deze aandoeningen, heeft de gemachtigde van de staatssecretaris zich geenszins in de plaats gesteld van een ambtenaar-geneesheer. De gemachtigde heeft louter geoordeeld dat niet werd voldaan

aan de voorschriften van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, met name het vierde lid van § 1 dat voorschrijft "Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. "en § 3, 3° dat bepaalt dat de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard "indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1 vierde lid. Waar verzoekers verder de mening zijn toegedaan dat een psychische aandoening, zo onder meer een posttraumatische depressie, een ernstige aandoening is en dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de term "posttraumatische depressie", kunnen zij niet worden gevolgd. Artikel 9 ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst impliciet kan worden afgeleid uit de aard van de aandoening zelf. Verzoekers tonen niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze of steunend op een foutieve feitenvinding tot de bestreden beslissing is gekomen. De bestreden beslissing steunt op afdoende, ter zake dienende, pertinente en deugdelijke motieven. De schending van de materiële motiveringplicht en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen." (R.v.V. nr. 78.395 van 28 oktober 2011)

En:

"In de bestreden beslissing wordt overwogen dat het medisch getuigschrift dat verzoeker voorlegde, niet voldoet aan artikel 9 ter 3, 3° van de vreemdelingenwet: het voldeed niet aan de voorwaarden van artikel 9 ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet, het vermeldt niet de graad van ernst van de aandoening.

Uit de bewoordingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet blijkt dat het medisch attest drie zaken dient te vermelden: de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling. Uit het medisch attest van 31 maart 2011 dat verzoeker voorlegde bij zijn aanvraag van 5 mei 2011 blijkt dat het volgende werd vermeld: "Diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter wordt ingediend (...) lombosciatalgie et douleurs genoux". In het medisch getuigschrift wordt verder melding gemaakt van de actuele behandeling (medicatie en kine) en de duur ervan (3 maanden).

Uit het medisch getuigschrift blijkt dat bij "diagnose: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen" enkel wordt vermeld wat de aandoeningen zijn. Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris en het steunt op een correcte feitenvinding om te oordelen dat in het medisch attest geen melding wordt gemaakt van de graad van ernst van de aandoening en dat daarom de aanvraag onontvankelijk moet worden verklaard op basis van artikel 9ter, § 3, 3° van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker meent dat de graad van ernst van de ziekte impliciet kan worden afgeleid uit de woorden "lombosciatalgie et douleurs genoux" en uit de rest van het medisch attest, kan hij in casu niet worden gevolgd. Artikel 9ter van de vreemdelingenwet schrijft voor dat deze graad van ernst moet worden vermeld, los van de ziekte zelf en de noodzakelijk geachte behandeling, zodat het niet opgaat te stellen dat deze graad van ernst in casu impliciet kan worden afgeleid uit de overige bewoordingen en uit het geheel van het medisch attest.

Verzoeker stelt dat het standaard medisch attest niet verwijst naar de graad van ernst van de aandoeningen maar slechts naar de ernst van de aandoeningen en dat er dus door dit medisch getuigschrift niet gevraagd wordt naar de graad van ernst van de aandoening. De tekst van artikel 9ter, § 1, vierde lid van de vreemdelingenwet is echter duidelijk: "Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling." Verzoeker maakt aldus met zijn uiteenzetting niet aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris op kennelijk onredelijke wijze de aanvraag van verzoeker onontvankelijk verklaarde." (R.v.V. nr. 68.505 van 17 oktober 2011)

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de federale Staatssecretaris van Migratie- en Asielbeleid geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk diende te worden verklaard."

4.3.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de eerste bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de eerste bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele

motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477). Ook moet worden opgemerkt dat verzoeker niet kan stellen onwetend te zijn van het motief dat aan de basis ligt van de eerste bestreden beslissing, aangezien hij dit motief uitgebreid bespreekt en betwist in zijn verzoekschrift.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, kan niet worden vastgesteld.

4.3.2. In zoverre verzoeker aangeeft dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is, voert hij de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker heeft op 27 juli 2011 een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde, op het ogenblik dat de eerste bestreden beslissing genomen werd, als volgt:

“§ 1 De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

De vreemdeling maakt samen met de aanvraag alle nuttige inlichtingen over aangaande zijn ziekte en de mogelijkheden en de toegankelijkheid tot een adequate behandeling in zijn land van herkomst of in het land waar hij verblijft.

Hij maakt een standaard medisch getuigschrift over zoals voorzien door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Dit medisch getuigschrift vermeldt de ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling.

De beoordeling van het in het eerste lid vermelde risico, van de mogelijkheden van en van de toegankelijkheid tot behandeling in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, en van de in het medisch getuigschrift vermelde ziekte, haar graad van ernst en de noodzakelijk geachte behandeling, gebeurt door een ambtenaar-geneesheer of een geneesheer aangeduid door de minister of zijn gemachtigde die daaromtrent een advies verschaft. Deze geneesheer kan, indien hij dit nodig acht, de vreemdeling onderzoeken en een bijkomend advies inwinnen van deskundigen.

§ 2 Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden:

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3 De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk:

1° indien de vreemdeling zijn aanvraag niet indient per aangetekende brief bij de minister of zijn gemachtigde of wanneer de aanvraag niet het adres van de effectieve verblijfplaats in België bevat;
2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonbaar op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorziet in § 2, derde lid, niet bevat;
3° indien het standaard medisch getuigschrift niet wordt voorgelegd bij de aanvraag of indien het standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid;
4° in de gevallen bepaald in artikel 9bis, § 2, 1° tot 3°, of wanneer de ingeroepen elementen ter ondersteuning van de aanvraag tot machtiging tot verblijf in het Rijk reeds werden ingeroepen in het kader van een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van de huidige bepaling.

§ 4 De vreemdeling wordt uitgesloten van het voordeel van deze bepaling, wanneer de minister of zijn gemachtigde van oordeel is dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat de betrokkene handelingen gepleegd heeft bedoeld in artikel 55/4.

§ 5 De in § 1, vijfde lid, vermelde deskundigen worden benoemd door de Koning bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad.

De Koning stelt de procedureregels vast bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad en bepaalt eveneens de wijze van bezoldiging van de in het eerste lid vermelde deskundigen.

§ 6 Artikel 458 van het Strafwetboek is van toepassing op de gemachtigde van de minister en de leden van zijn dienst wat betreft de medische gegevens waarvan zij in de uitoefening van hun ambt kennis krijgen.”

Uit voormelde bepaling volgt dat een aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd om medische redenen een standaard medisch getuigschrift dient te bevatten dat de ziekte vermeldt, de graad van ernst van de ziekte en de noodzakelijk geachte behandeling.

In de eerste bestreden beslissing wordt de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet onontvankelijk verklaard omdat het voorgelegde standaard medisch getuigschrift niet beantwoordt aan de voorwaarden voorzien in § 1, vierde lid van voormelde wetsbepaling, en meer specifiek omdat in dit getuigschrift de graad van ernst van de ziekte niet vermeld wordt.

De Raad stelt vast dat verzoeker bij zijn aanvraag om, in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk gemachtigd te worden een standaard medisch getuigschrift voegde. Onder de rubriek ‘B/ DIAGNOSE: gedetailleerde beschrijving van de aard en de ernst van de aandoeningen op basis waarvan de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van Artikel 9ter wordt ingediend’, omschrijft dr. C. V. in dit getuigschrift de aandoeningen van verzoeker als volgt: “Epilepsie, niet volledig onder controle onder anti epileptica, tgv. cerebrale cysticercosis. Patiënt is daardoor niet rijgeschikt. Hij vertoont naast grand mal ook petit mal aanvallen en absences”.

Tevens wordt onder de rubriek ‘D/ Wat zouden de gevolgen en mogelijke complicaties zijn indien de behandeling wordt stopgezet?’ door dr. C. V. geduid dat een toename van de ernst en frequentie van de aanvallen kan verwacht worden en dat ‘het risico op status epilepticus’ bestaat.

Aangezien in het standaard medisch getuigschrift is aangegeven dat verzoeker lijdt aan een vorm van epilepsie die tot gevolg heeft dat hij niet rijgeschikt is en dat tevens uitdrukkelijk gesteld wordt dat er eveneens sprake is van ‘grand mal aanvallen’ en daarenboven wordt toegelicht dat indien de behandeling wordt stopgezet een risico bestaat op ‘status epilepticus’ houdt verweerder verkeerdelijk voor dat de graad van ernst van de ziekte waaraan verzoeker lijdt niet is weergegeven in voormeld getuigschrift. De uiteenzetting in het standaard medisch getuigschrift leert immers dat verzoeker niet lijdt aan een lichte vorm van epilepsie, doch – gelet op de expliciete vermelding van ‘grand mal aanvallen’ – geconfronteerd wordt met ernstige gegeneraliseerde toevallen. Ook het gegeven dat toegelicht wordt dat er in casu een risico bestaat op ‘status epilepticus’, hetgeen – rekening houdende met de inhoud van deze medische term – bezwaarlijk als onbelangrijk kan beschouwd worden, laat toe de ernst van de aandoening van verzoeker te begrijpen. De verwijzing naar de arresten met nummers 68 505 en 78 395 van de Raad van respectievelijk 17 oktober 2011 en 28 oktober 2011 doet geen afbreuk aan

voorgaande vaststelling, aangezien de feitelijke omstandigheden die aanleiding gaven tot deze arresten niet vergelijkbaar zijn met deze in voorliggende zaak.

Verzoeker stelt terecht dat de materiële motiveringsplicht miskend werd.

4.3.3. Nu verweerder de gegevens die zijn opgenomen in het standaard medisch getuigschrift over het hoofd gezien heeft of deze minstens niet correct beoordeeld heeft kan verzoeker ook worden gevolgd waar hij de schending inroept van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het middel is, in de aangegeven mate, gegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing en het beroep is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing van de bij artikel 1 vernietigde beslissing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen in de mate dat zij gericht zijn tegen de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 24 oktober 2011 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend en twaalf door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK